

[Wilkjelm.]

dene og andre fortalere for lønpolitikken har simpelt hen glemt at se på andre omkostninger end lønnen, f. eks. på renteomkostningerne, på prisstigninger på jord og fast ejendom. De har ikke taget hensyn til de danske arbejderes produktivitet og til, at denne er vokset langt kraftigere end i mange andre lande. De har også glemt Danmarks deltagelse i det vesttysk dominerede valutasarbejde, som har ført til en kraftig revaluering af kronen, hvad der også koster i konkurrenceevne, hvis det er det, man interesserer sig for. Men først og fremmest har de glemt at spørge sig selv om, hvorvidt omkostningerne i det hele taget har haft en afgørende indflydelse på de danske betalingsbalance- og arbejdsløshedsproblemer. Det har de ikke haft. Ser man nærmere på vismændenes såkaldte 20 pct.s lønføring, viser det sig, at den danske omkostningsudvikling ikke afviger væsentligt fra udviklingen i de øvrige kapitalistiske lande. Det er naturligvis også baggrunden for, at dansk eksport faktisk har kunnet bevare sine markedsandele gennem de sidste 10 år trods den faktiske revaluering, trods rekordagtig rente, trods enorme gevinster til den passive kapital.

De danske arbejderes lønudvikling har således, og jeg vil naturligvis sige: selvfølgelig, ikke skylden for den danske kapitalismes krise. Indgreb mod lønnen kan derfor ikke løse arbejdsløshedsproblemet. Det vil snarere forværres, fordi faldende realløn betyder faldende forbrugsefterspørgsel. Hvorfor lever myten om indkomspolitikken nødvendighed? Det gør den, fordi den er simpel. Før krisen troede man, at der var en simpel sammenhæng mellem arbejdsløshed og prisstigninger, men den krise, man har kaldt stagflationskrisen, ødelagde den myte. Nu foregiver man så at tro på en simpel sammenhæng mellem lønudvikling og arbejdsløshed. Hvis det lykkes at vedtage lønpolitikken og få den gennemført, vil også denne myte punkteres. Det vil være en dyr anskuelingsundervisning for lønarbejderne, og den kan vi godt være foruden.

Indkomspolitikken skal også bekæmpes, fordi den ikke kan hjælpe arbejderklassen i dens kamp for fuld beskæftigelse. Men myten om indkomspolitikken nødvendighed overlever selvfølgelig også, fordi den rent

faktisk tjener kapitalisternes interesse. Deres interesser går ikke i retning af fuld beskæftigelse. Tværtimod betyder fuld beskæftigelse, som al erfaring viser, en styrkelse af arbejderne i kampen for bedre løn- og arbejdsvilkår. Derimod går deres interesser i retning af at skabe bedre kontrol med arbejderklassen og med dens organisationer, og hertil er indgreb over for forhandlings- og aktionsretten nødvendige. Fratages fagbevægelsen stadig hyppigere selv den formelle ret til og mulighed for at forsvare arbejderklassens interesser over for kapitalen, så smuldrer fagbevægelsen naturligvis. Lønpolitikken er rettet mod arbejderklassens organisationer som led i en langsigtet strategi for at knække dem. Den såkaldte indkomspolitik er ikke et middel til at løse beskæftigelses- og betalingsbalanceproblemerne, men krisens svækkelse af arbejderklassen gør, at indkomspolitikken kan bruges som et instrument i kapitalisternes kamp mod arbejderklassen og dens organisationer.

Det indgår som sagt, at man starter med nedbrydningen af dyrtidsreguleringen. I den forbindelse var det måske værd at erindre om, hvad den socialdemokratiske ordfører, hr. Auken, så sent som i januar i år sagde under første behandling af forslag til lov om prisdæmpning. (Folketingstidende 1975-76, sp. 4442):

„Afgørende for socialdemokratiet ved vores positive stillingtagen til skatteministerens forslag er, at den form, der er valgt, ikke betyder et indgreb i de indgåede overenskomster. Man har ofte kritiseret socialdemokratiet for, at vi ikke ville gribe ind i overenskomsterne, at vi ikke ville fjerne en dyrtidsportion eller to dyrtidsportioner og erstatte dem med forskellige former for skattemæssige tilskud. Jeg mener, at denne kritik er helt forkert. Jeg mener tværtimod, at man med rette kunne kritisere folketinget, hvis det var sådan, at vi nu greb ind og forringede den automatiske dyrtidsregulering, som vi selv gennem overenskomstloven i foråret har været med til at fastsætte. Det ville med rette skabe mistillid til folketinget. Det ville skabe mistillid til vores troværdighed, det ville skabe det klima af skepsis og modstand i befolkningen, som ville gøre enhver fornuftigt tilrettelagt lang-